

opusdei.org

Més de 40 anys de tasca pastoral als Andes peruans

El bisbe gironí Enric Pèlach explica en un llibre, als seus 88 anys, records de la seva tasca pastoral als Andes peruans. Oferim un fragment.

20/12/2005

El gironí Enric Pèlach, bisbe emèrit d'Abancay (Perú), explica als seus 88 anys la seva «infatigable tasca pastoral» al llibre "Abancay. Un bisbe als Andes peruans". El volum relata

els seus viatges apostòlics, la seva tenaç tasca social en benefici dels pobres i desplaçats i el seu treball a favor de les vocacions sacerdotals.

El bisbe emèrit va néixer el 1917 a Girona. Des de la seva infància ja volia ser missioner. Va ingressar al seminari de Girona i va estudiar a la Universitat Gregoriana de Roma. L'any 1949 va conèixer sant Josepmaria Escrivá, una trobada decisiva en la seva vida. El 1952 va demanar l'admissió a la Societat Sacerdotal de la Santa Creu. En ser creada la Prelatura Nullius de Yauyos, el 1957, encomanada per la Santa Seu a l'Opus Dei, va ser un dels cinc primers capellans que van arribar al Perú per iniciar la tasca missionera al costat de monsenyor Ignacio de Orbegozo. Fins a 2004 va treballar allà incansablement, primer a Yauyos i des de 1968 com a bisbe d'Abancay.

Pèlach assegura que era un «jove que s'imaginava lluny de casa dels seus pares», després un «sacerdot que somiava de ser missioner» i que «gràcies a Déu i a l'Opus Dei va arribar als Andes del Perú i a Abancay».

Oferim un fragment del seu llibre de records, que ha estat editat en castellà per l'editorial Rialp:

Nadales en quítxua

L'església era a vessar de gent esperant-nos i cantant nadales en quítxua. Ens posem a confessar mitja hora. Jo vaig celebrar l'eucaristia i mossèn Ignacio va seguir confessant fins al final.

Després, mentre preparaven l'esmorzar, ens llancem a dormir una hora en dos llits que ens va deixar un mestre a casa seva. No hi havia encara casa parroquial a Alis. I, vaja si vàrem dormir!... Com nens, durant

els seixanta minuts, fins que ens van cridar per dinar amb les autoritats, els mestres i algunes persones més. Era el dia de Nadal i havien preparat conillets d'Índies farcits, nyàmeres, «rocotomu» picant, panotxes de blat de moro tendres, formatge i un bol de menta molt calenta.

Mossèn Ignacio ens va divertir i entusiasmar explicant diverses històries amb gràcia i bon humor. La sobretaula es va allargar fins a mitja tarda, moment en què partim cap a Tomas, el poble següent del nostre programa. Hi havíem d'arribar aprofitant la sendera «carrozable» de la mina de Yauricocha, que segueix el curs del riu, congost avall. El viatge va durar dues hores. Al vespre arribem a Tomas. La gent ens hi esperava. Tenien parat un pessebre monumental al mig del presbiteri. Els ajudem a col·locar-lo a un costat, per a deixar l'altar lliure. Acostumats a no tenir eucaristia per Nadal,

l'havien posat així per cantar i ballar amb folgança davant la imatge del Nen-Déu.

Mentre uns seguien agombolant el pessebre, uns altres van aprofitar per confessar-se. I va començar l'eucaristia. Per ser un poble de pastors, la joventut va interpretar tres danses pastorals bellíssimes durant la missa. La primera, en el moment de l'ofertori, presentant al Nen-Déu anyells petits guarnits amb cintes vermelles i blanques, els colors de la bandera peruana. La segona, molt fina i devota, després de la consagració, com un acte d'adoració al Nen. La tercera, a la cloenda, cantant al Nen i sumant-se ja tot el poble. Era una expressió de religiositat popular d'una senzillesa encantadora i pietosa. Mossèn Ignacio els va felicitar emocionat.

L'església ¿sempre tancada?

L'endemà, 26 de desembre, mossèn Ignacio va celebrar l'eucaristia amb assistència de tot el poble. Jo la celebraria al vespre a Piños, poble on em van demanar “conjurar” una dona i la seva filleta. ¿Què és conjurar? Jo havia de resar perquè se'ls passés un esglai. Resulta que un puma havia entrat de nit al poble. Al puma li va bordar un gosset, que la fera va perseguir fins a atrapar-lo a la cuina amagat sota les faldilles de la mestressa, amb gran esglai d'aquesta i de la seva nena. Els vaig donar la benedicció i es van quedar tranquil·les i felices.

A Carania, el poble següent, ens allotgem a casa de l'alcalde, que era el ferrer del poble, home fort, conversador i simpàtic. La seva dona ens va servir un ric brou d'anyell, en el qual no mancaven la carn i les papes. L'alcalde, per la seva banda, ens va preparar el llit: sobre unes taules va posar, per a cadascun, tres

cuirs de bona llana d'ovella merina
del seu ramat, i que bé hi dormirem!

L'endemà molt primerenc acudim a
l'església. En la gran porta d'entrada,
algú havia escrit amb guix:

«Trist és el meu poble

l'església sempre tancada

*sense espelmes, sense flors, sempre
tancada.*

!!!Trist és el meu poble!!!»

Ho vam llegir i ens quedem
pensarosos; ho interpretem com un
clam dels nostres Andes demanant
sacerdots.

A l'eucaristia va participar tot el
poble, que no es cansava de cantar
nadales, plenes de goig i de respecte.
Ens desdejunem i muntem als
cavalls. Ens faltava l'etapa final de
dotze hores, travessant altra vegada

el turó de la Huacha, amb els seus
5.300 metres d'altitud.

20 de desembre de 2005

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/mes-de-40-
anys-de-tasca-pastoral-als-andes-
peruans/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/mes-de-40-anys-de-tasca-pastoral-als-andes-peruans/) (08/08/2025)